

Czwartek, 25 października 2007 r.

wspieraniu ze strony Komisji, konkretnego planu działań mającego na celu ruch bezwizowy i do wprowadzenia środków wspierających, przygotowanych z myślą o zwiększeniu możliwości podróżowania dla większej liczby obywateli, w szczególności dla ludzi młodych; kładzie nacisk na znaczenie mobilności dla rozwoju politycznego i gospodarczego Serbii, ponieważ mobilność daje ludziom możliwość bezpośredniego zapoznania się z UE i ułatwia proces integracji europejskiej Serbii; wzywa do zwiększenia uczestnictwa w projektach z zakresu nauki przez całe życie i wymiany kulturalnej; zwraca się do Rady o rozważenie możliwości utworzenia wspólnego systemu zarządzania wnioskami wizowymi w taki sposób, by zmniejszyć obciążenie najbardziej obleganych konsulatów i zapewnić rozpatrywanie wniosków w rozsądnych terminach;

42. uważa, że reforma systemu oświaty jest nie tylko koniecznością, lecz również jedynym sposobem rozwoju w Serbii nowego systemu wartości dla młodszych pokoleń w ramach trwającego obecnie procesu budowy demokracji;

43. wzywa Radę, Komisję i wszystkie państwa członkowskie do zgodnych wysiłków na rzecz zwiększenia widoczności UE w Serbii; wzywa Komisję do unikania dalszych opóźnień w rekrutacji personelu biura jej przedstawicielstwa, w tym ekspertów, którzy będą zarządzać środkami z Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej;

44. wzywa Komisję Spraw Zagranicznych oraz jej Podkomisję ds. Praw Człowieka do dalszego bliskiego śledzenia sytuacji w Wojwodinie, zgodnie z wnioskami sprawozdania końcowego z misji informacyjnej Parlamentu do Wojwodiny;

45. wzywa władze Serbii do pilnego przyjęcia przepisów dotyczących zwrotu mienia, wzorując się na przepisach przyjętych przez inne kraje, gwarantujących w stosownych przypadkach rzeczywistą rekompensatę zamiast rządowych obligacji;

46. wzywa nowe państwa członkowskie do odegrania aktywnej roli w procesie zbliżania się Serbii do UE poprzez umożliwienie Serbii skorzystania z nabytych przez nie doświadczeń w zakresie reform;

47. wzywa władze Serbii do dalszego zbliżania ustawodawstwa krajowego do prawodawstwa wspólnotowego i standardów w zakresie ochrony środowiska oraz do wdrożenia i egzekwowania przyjętych przepisów;

48. z zadowoleniem przyjmuje uczestnictwo Serbii w 7. Programie Ramowym Badań i Rozwoju Technologicznego; wzywa Radę do zwiększenia liczby programów partnerskich i programów pomocy technicznej, w szczególności programów skierowanych do ludzi młodych;

49. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Radzie, a także, do wiadomości, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich i Serbii.

P6_TA(2007)0483

Stosunki UE-Afryka

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2007 r. w sprawie stanu stosunków między UE a Afryką (2007/2002(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając deklarację i plan działań opracowane na szczycie Afryka-Europa, który odbył się w Kairze w dniach 3-4 kwietnia 2000 r., pod egidą Organizacji Jedności Afrykańskiej i UE,
- uwzględniając plan strategiczny Komisji Unii Afrykańskiej (KUA) na lata 2004-2007, przyjęty dnia 7 lipca 2004 r. na trzecim szczycie głów państw i szefów rządów państw afrykańskich w Addis Abebie w Etiopii,

Czwartek, 25 października 2007 r.

- uwzględniając „Konspekt wspólnej strategii UE-Afryka” zatwierdzony na 8. posiedzeniu trojki ministerialnej UE-Afryka w dniu 15 maja 2007 r. w Brukseli,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2007 r. zatytułowany „Od Kairu do Lizbony — Partnerstwo strategiczne między UE i Afryką” (COM(2007)0357),
- uwzględniając wspólny dokument Komisji i Sekretariatu Rady z dnia 27 czerwca 2007 r. zatytułowany „Po strategii lizbońskiej: Jak zrealizować partnerstwo UE-Afryka?” (SEC(2007)0856),
- uwzględniając plan strategiczny Parlamentu Panafrykańskiego (PAP) na lata 2006-2010 „Jedna Afryka, jeden głos”, przyjęty w listopadzie 2005 r.,
- uwzględniając dokument roboczy w sprawie wspólnej wizji strategii Unia Afrykańska (UA)-UE, sporządzony przez Komisję Unii Afrykańskiej,
- uwzględniając podpisaną w dniu 23 czerwca 2000 r.⁽¹⁾ w Kotonu umowę o partnerstwie zawartą pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej, zmienioną umową zmieniającą umowę o partnerstwie (umowę z Kotonu) podpisaną w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r.⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju⁽³⁾ (zwany dalej instrumentem na rzecz rozwoju),
- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 12 października 2005 r. zatytułowany „Strategia UE na rzecz Afryki: Europejsko-afrykański pakt na rzecz przyspieszenia rozwoju Afryki” (COM(2005)0489),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 listopada 2005 r. w sprawie strategii rozwoju dla Afryki⁽⁴⁾,
- uwzględniając wnioski Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC) z dni 21-22 listopada 2005 r. w sprawie strategii UE dla Afryki,
- uwzględniając wnioski z 5. posiedzenia ministerialnego trojki z Afryki i UE w Bamako w Mali w dniu 2 grudnia 2005 r.,
- uwzględniając dokument „UE i Afryka: w stronę partnerstwa strategicznego”, przyjęty na posiedzeniu Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 15-16 grudnia 2005 r.,
- uwzględniając wspólne sprawozdanie Komisji i Sekretariatu Generalnego Rady dla Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych w sprawie postępów we wdrażaniu strategii UE dla Afryki, z dnia 12 października 2006 r.,
- uwzględniając wyniki i wnioski z konsultacji z afrykańskimi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w sprawie wspólnej strategii UA/UE na rzecz rozwoju Afryki, zorganizowanych przez Komisję Unii Afrykańskiej w Akrze w Ghanie, w dniach 26-28 marca 2007 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 317, z 15.12.2000, str. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 209, z 11.8.2005, str. 27.

⁽³⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, str. 41.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 280 E z 18.11.2006, str. 475.

Czwartek, 25 października 2007 r.

- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus Europejski”, podpisane dnia 20 grudnia 2005 r. (1),
  - uwzględniając kolejne raporty o rozwoju społecznym sporządzone w ramach Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju,
  - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie roli Unii Europejskiej w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju (MDG) (2) i z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie milenijnych celów rozwoju — bilans półmetka (3),
  - uwzględniając komunikat Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego oraz Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 12 kwietnia 2005 r. zatytułowany „Przyspieszenie postępów w realizacji milenijnych celów rozwoju — Wkład Unii Europejskiej”(COM(2005)0132),
  - uwzględniając Deklarację Milenijną Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r., która ustanawia milenijne cele rozwoju (MDG) jako kryteria ustalone wspólnie przez społeczność międzynarodową w celu wyeliminowania ubóstwa,
  - uwzględniając sprawozdanie z grudnia 2001 r. Międzynarodowej Komisji ds. Interwencji i Suwerenności Państwa pod tytułem „Obowiązek zapewnienia ochrony”,
  - uwzględniając plan działania z Maputo na okres 2007-2010 dotyczący usprawnienia ram polityki kontynentalnej w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz praw w tej dziedzinie, przyjęty podczas specjalnej sesji konferencji ministrów zdrowia Unii Afrykańskiej, która odbyła się w dniach 18-22 września 2006 r. w Maputo w Mozambiku,
  - uwzględniając wezwanie do przyspieszenia działań w kierunku zapewnienia powszechnego dostępu do leczenia HIV i AIDS, gruźlicy i malarii w Afryce, przyjęte podczas specjalnego szczytu UA poświęconego HIV i AIDS, gruźlicy i malarii, który odbył się w Abudży w Nigerii w dniach 2-4 maja 2006 r.,
  - uwzględniając czwarte sprawozdanie oceniające grupy roboczej II przy Międzyrządowym Zespole ds. Zmian Klimatu zatytułowane „Wpływ, dostosowanie i podatność”,
  - uwzględniając raport w sprawie milenijnej oceny ekosystemu z 2005 r. analizujący wykorzystanie i zanikanie różnorodności bogactw naturalnych planety,
  - uwzględniając wyniki publicznych konsultacji w sprawie wspólnej strategii UE-Afryka, zorganizowanych na wniosek Komisji Europejskiej i Komisji Unii Afrykańskiej przez Europejskie Centrum Zarządzania Polityką Rozwoju,
  - uwzględniając art. 177-181 traktatu WE,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0375/2007),
- A. mając na uwadze, że od 2000 r. kontekst międzynarodowy uległ znacznym zmianom wraz z pojawieniem się ogólnoswiatowych wyzwań, takich jak bezpieczeństwo ludności, migracja, zmiany klimatyczne i pustynnienie, zrównoważone zarządzanie dobrami publicznymi, walka z ubóstwem i pandemią, powstanie UA i rozszerzenie UE,

(1) Dz.U. C 46 z 24.2.2006, str. 1.

(2) Dz.U. C 33 E z 9.2.2006, str. 311.

(3) Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0274.

Czwartek, 25 października 2007 r.

- B. mając na uwadze, że na 5. posiedzeniu ministerialnym trojek z Afryki i UE, które odbyło się w dniu 2 grudnia 2005 r. w Bamako, strona afrykańska z zadowoleniem przyjęła strategię UE dla Afryki na 2005 r. i obie strony uzgodniły przekształcenie jej we wspólną strategię Afryka-UE, odzwierciedlającą potrzeby i aspiracje ich obywateli, oraz opracowanie planu działania na rzecz jej wdrażania,
- C. mając na uwadze, że we wspomnianym wyżej dokumencie roboczym w sprawie wspólnej wizji strategii UA-EU w opinii Rady Wykonawczej Unii Afrykańskiej „należy wyraźnie zaznaczyć, iż celem wspólnej strategii nie może być zatwierdzenie dotychczasowej strategii UE dla Afryki, ale zaproponowanie nowej wspólnej strategii, która może odzwierciedlać połączone aspiracje obu stron”,
- D. mając na uwadze, że w związku z tym celem wspólnej strategii powinno być stworzenie wspólnej wizji politycznej i praktycznego podejścia do przyszłego partnerstwa między UE a Afryką, w oparciu o wzajemny szacunek, wspólne interesy i wartości oraz zasadę zaangażowania,
- E. mając na uwadze, że gotowość obu stron do ponownego zdefiniowania wspólnego partnerstwa wydaje się wynikać z rosnącej świadomości, iż Afryka i UE nie są już dla siebie nawzajem uprzywilejowanymi partnerami,
- F. mając na uwadze, że wspomniane wyżej wspólne sprawozdanie z postępów we wdrażaniu strategii UE dla Afryki nie zostało sporządzone na podstawie niezależnej oceny z zewnątrz,
- G. mając na uwadze, że Afryka jest najbiedniejszym kontynentem świata i jedynym, na którym ubóstwo wzrosło w ciągu minionych 25 lat,
- H. mając na uwadze, że sygnatariusze wspomnianego wyżej kairskiego planu działania, „potępiają niemożliwość do przyjęcia fakt, iż ponad połowa wszystkich Afrykanów żyje w skrajnym ubóstwie, i zgadzają się podjąć bardziej intensywne działania na rzecz walki z ubóstwem. Główna odpowiedzialność za zmniejszenie ubóstwa spoczywa na poszczególnych krajach, ale nie pomniejsza to znaczenia międzynarodowego wymiaru walki z ubóstwem”,
- I. mając na uwadze, że w 2006 r. Parlament Europejski powołał delegację ad hoc ds. stosunków z Parlamentem Panafrykańskim, a w 2007 r. PAP powołał komisję ad hoc ds. stosunków z Parlamentem Europejskim,
- J. mając na uwadze, że parlamenty w obu Uniach, jako podstawowe podmioty w procesie rozwoju, muszą w sposób aktywny uczestniczyć w strategiach i planach działania, mających wpływ na społeczeństwa, których są przedstawicielami,
- K. mając na uwadze, że większość krajów afrykańskich należy do grupy AKP i jest sygnatariuszami umowy z Kotonu,
- L. mając na uwadze, że Afryka nalega, aby być traktowaną jako jedność i wspieraną w swoim procesie integracji panafrykańskiej, uwzględniającym Afrykę Północną, Afrykę Subsaharyjską i Afrykę Południową oraz mając na uwadze, że Unia Afrykańska stworzyła swój własny program strategiczny dla rozwoju Afryki,
- M. mając na uwadze, że w trakcie szczytu światowego w sprawie zrównoważonego rozwoju, który odbył się w Johannesburgu w 2002 r., rządy uzgodniły, że dobre zarządzanie musi opierać się na solidnej polityce środowiskowej, społecznej i gospodarczej, na instytucjach demokratycznych reagujących na potrzeby wszystkich obywateli, na prawach człowieka i praworządności, działaniach antykorupcyjnych, równouprawnieniu płci oraz tworzeniu otoczenia sprzyjającego inwestycjom,
- N. mając na uwadze, że holistyczne podejście do praw człowieka we wspólnej strategii, w tym praw ekonomicznych, społecznych i kulturalnych, ma podstawowe znaczenie,
- O. mając na uwadze, że instytucje Unii Afrykańskiej zostały utworzone stosunkowo niedawno i nie osiągnęły jeszcze takiego samego poziomu integracji, organizacji i efektywności, jak instytucje UE,

Czwartek, 25 października 2007 r.

- P. mając na uwadze, że skuteczność i wzajemna odpowiedzialność wymagają zapewnienia przewidywalnych i długoterminowych środków finansowych, jasnego harmonogramu oraz wypełnienia zobowiązań po obu stronach,
- Q. mając na uwadze, że zbyt często linie odpowiedzialności przebiegają bezpośrednio od krajowych władz wykonawczych do partnerów zajmujących się rozwojem, omijając w ten sposób konieczność uzyskania zgody parlamentu w sprawie porozumień międzynarodowych (oraz konsultacje ze społeczeństwem obywatelskim i władzami lokalnymi),
- R. mając na uwadze, że w przeszłości Afryka w znikomym stopniu przyczyniała się do zmian klimatycznych, a jednak jako kontynent będzie musiała ponieść ich najsrozsze konsekwencje (według szacunków IPCC do 2020 r. od 75 do 250 milionów osób w Afryce zostanie narażone na niedostatek wody, a w tym samym okresie w niektórych krajach uzależnione od opadów deszczu plony rolne ulegną zmniejszeniu o 50 %),
- S. mając na uwadze, że uszczuplenie bogactw naturalnych Afryki stanowi poważne zagrożenie dla zmniejszenia ubóstwa i osiągnięcia milenijnych celów rozwoju,
- T. mając na uwadze, że Afryka zapewnia światu, bez odpowiedniej rekompensaty, szeroką gamę korzyści ekosystemowych, w tym gromadzenie węgla przez lasy tropikalne,

Proces, struktura i zasady wspólnej strategii

Proces i struktura

1. z zadowoleniem przyjmuje konspekt trojki z dnia 15 maja 2007 r., jako pierwsze wspólne działanie na rzecz wspólnej strategii;
2. wyraża ubolewanie, że powyższa strategia UE dla Afryki z 2005 r. została przyjęta bez przeprowadzenia szeroko zakrojonych konsultacji z instytucjami Unii Afrykańskiej i rządami oraz parlamentami państw afrykańskich oraz bez udziału europejskiego i afrykańskiego społeczeństwa obywatelskiego i lokalnych władz; zauważa w tym kontekście, że przedmiotowa strategia narzuca główne tematy uwzględnione w proponowanej nowej wspólnej strategii, stwarzając w ten sposób ryzyko pominięcia innych zagadnień, istotnych dla trwałego rozwoju Afryki; wyraża nadzieję, że nowa proponowana strategia wypływać będzie z szeroko zakrojonych konsultacji z instytucjami UA,
3. wyraża ubolewanie, że terminy przygotowania i przyjęcia wspólnej strategii, ustalone przez Komisję Europejską i Radę UE oraz przez Komisję Unii Afrykańskiej i Radę Wykonawczą Unii Afrykańskiej, doprowadziły do poważnych ograniczeń procesu; zwraca uwagę na wyzwanie, jakim jest zapewnienie pełnego udziału parlamentów i podkreśla, że podmioty niepaństwowe i władze lokalne muszą zostać również pilnie zaangażowane oraz że należy uwzględniać je na wszystkich etapach przyjmowania, wdrażania, monitorowania i oceniania wspólnej strategii, ponieważ szczyt w Lizbonie powinno się uznać za kamień milowy dłuższego i otwartego procesu;
4. z zadowoleniem przyjmuje zapewnienia Komisji, zgodnie z którymi „Parlament ma wyraźnie istotną rolę do odegrania w tym procesie” i obietnicę „regularnego informowania Parlamentu o postępach w przygotowywaniu wspólnej strategii” oraz skierowane do Parlamentu wezwanie „do udziału w debatach i rzeczywistego występowania z inicjatywą”; zwraca jednak uwagę na fakt, że kalendarz negocjacji jest ustalany przez Komisję Europejską i Komisję Unii Afrykańskiej, a zatem oczekuje, że Komisja Europejska i Komisja Unii Afrykańskiej podejmą zdecydowane działania w celu zaangażowania Parlamentu Europejskiego i Parlamentu Panafrkańskiego w dalszy ciąg przygotowywania wspólnej strategii oraz w fazy jej przyjmowania i wdrażania;

Wspólne zasady i wizja

5. zgadza się z oświadczeniem Rady Wykonawczej UA w sprawie wspólnej wizji: „Afryka i Europa mają wspólną wizję rozwoju, pokoju, bezpieczeństwa i dobrobytu, w ramach której główne starania koncentrują się na potrzebach ludności. Podstawą realizacji tej wizji jest partnerstwo oparte na wzajemnym szacunku, wspólnym interesie i wspólnym celu, który zobowiązuje oba regiony do pogłębienia procesu integracji regionalnej, prowadzącej do rozwoju gospodarczego i społecznego. Mają także wspólną wizję rozwijającej się demokracji, dobrych rządów i praw człowieka jako uniwersalnych wartości wspierających rozwój i umacniających współpracę w warunkach poszanowania solidarności i niepodzielności obydwu kontynentów”;

Czwartek, 25 października 2007 r.

6. przypomina, że pomoc humanitarna jest jednym ze sposobów przyczyniania się do ochrony zagrożonej ludności, którymi dysponuje wspólnota międzynarodowa, i podkreśla troskę UE, by nie pozostawać biernym w obliczu łamania międzynarodowego prawa humanitarnego (MPH); wzywa do pogłębionej debaty politycznej państw członkowskich i instytucji europejskich na temat prawa, a nawet obowiązku ingerencji w przypadku poważnego naruszania MPH i/lub praw człowieka, uwzględniając również wnioski i zalecenia wyżej wymienionego sprawozdania międzynarodowej komisji ds. interwencji i suwerenności państwa zatytułowanego „Odpowiedzialność za ochronę”;

7. podkreśla, że te wspólne zasady i wizja powinny także obejmować poszanowanie rządów prawa oraz demokrację uczestniczącą, pluralizm i podstawowe wolności, co zostało uznane w wyżej wymienionej deklaracji z Kairu.;

8. z zadowoleniem przyjmuje cele wymienione w wyżej wspomnianym konspekcie Trojki z dnia 15 maja 2007 r., do których należą: i) partnerstwo polityczne UE-Afryka, ii) stałe wspieranie pokoju, bezpieczeństwa, trwałego rozwoju, praw człowieka oraz integracji regionalnej i kontynentalnej w Afryce, zmierzające do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju, iii) wspólne rozwiązywanie globalnych problemów oraz iv) „partnerstwo koncentrujące się na problemach ludności”; nalega, aby cele te były rzeczywiście wyrazem priorytetów sformułowanych przez Afrykanów i przypomina, że ponad wszystko rozwój stanowi główny i priorytetowy cel tej strategii;

9. zwraca się do Komisji o wyjaśnienie, w jaki sposób nowa strategia odzwierciedlać będzie krajowe dokumenty strategiczne oraz krajowe i regionalne programy indykatywne zgodne z umową z Kotonu, a także w jaki sposób ewentualne nowe czynniki wynikające z ustanowienia w grudniu 2007 r. nowej wspólnej strategii wpłyną na te dokumenty strategiczne i programy indykatywne;

10. wyraża ubolewanie, że wkład Komisji i Rady w strategię nie zawiera poparcia dla jednego z głównych żądań strony afrykańskiej, a mianowicie aby traktować Afrykę jako jedność; zauważa w tym kontekście, że podejście typu „kontynent z kontynentem” należy stosować na szczeblu dialogu politycznego i negocjacji, nie ograniczając jednak zróżnicowanego podejścia na szczeblu wprowadzania polityki w życie; żąda od instytucji UE dostosowania ich instrumentów współpracy na rzecz rozwoju do tego nowego żądania politycznego ze strony UA; żąda także pełnego poparcia procesu politycznej i gospodarczej integracji w Afryce na szczeblu kontynentu;

11. zwraca się do instytucji UE, aby z europejskiego funduszu rozwoju (EFR), instrumentów tematycznych w ramach instrumentu współpracy na rzecz rozwoju oraz funduszy instrumentu europejskiej polityki sąsiedztwa (ENPI) utworzyła nową, dającą się zaplanować i przewidywalną panafrykańską kopertę finansową w celu finansowania i wspierania wdrażania nowej wspólnej strategii;

12. wyraża ubolewanie, że wspólna strategia nie nawiązuje do wyżej wymienionego planu strategicznego Komisji UA na lata 2004-2007 i apeluje do Komisji Europejskiej, aby zamiast proponować nowe, sterowane przez darczyńców inicjatywy i równoległe struktury, kierowała wnioskowane przez siebie działania na rzecz wspierania instytucji UA pod względem politycznym, finansowym, logistycznym, technicznym i kadrowym, jak również wypracowanych przez te instytucje inicjatyw i priorytetów;

13. potwierdza, że zaangażowanie, dialog i wzajemna odpowiedzialność stanowią obowiązek obu stron; w związku z powyższym nalega, aby w przedmiotowej wspólnej strategii uwzględniono również fakt, że partnerzy są równi pod względem praw i obowiązków, ale nie pod względem poziomu integracji oraz dostępności i poziomu rozwoju zasobów finansowych, technicznych i ludzkich, oraz że strategia musi być wdrażana w sposób uwzględniający rzeczywiste warunki i w związku z tym konieczne jest zdefiniowanie „partnerstwa” i „odpowiedzialności” właśnie w kontekście istniejącej rzeczywistości;

Struktura: cztery priorytetowe obszary działania

14. twierdzi, że sprawiedliwy i trwały rozwój i likwidacja ubóstwa muszą stanowić wspólne zadanie i nadrzędny cel współpracy UE-Afryka i podstawę wszelkich połączonych strategii, oraz podkreśla centralne znaczenie milenijnych celów rozwoju, które stanowią przyjęte na całym świecie ramy wspomnianego celu nadrzędnego;

Czwartek, 25 października 2007 r.

15. wyraża opinię, że wspólna strategia musi również podkreślać rolę kobiet, młodzieży i organizacji społeczeństwa obywatelskiego w procesach rozwoju Afryki;

16. zwraca się do Komisji, aby zadbała o spójność między nową strategią a innymi europejskimi strategiami politycznymi, które mogą mieć niekorzystny wpływ na propagowanie nowego partnerstwa strategicznego między UE i Afryką, zwłaszcza strategiami politycznymi dotyczącymi handlu, środowiska naturalnego, migracji i rolnictwa; nalega, aby sprawy zostały poruszone w trakcie dialogu politycznego między UE i Afryką;

Pokój i bezpieczeństwo

17. popiera kompleksowe podejście do rozwiązywania konfliktów i sytuacji konfliktowych, oparte na koncepcji odpowiedzialności za ochronę i uwzględniające zapobieganie konfliktom, ich rozstrzygnięcie, zarządzanie nimi oraz odbudowę po ich ustąpieniu;

18. jest przekonany, że pokój ma kluczowe znaczenie jako pierwszy krok w kierunku rozwoju politycznego, gospodarczego i społecznego oraz że trwałe i sprawiedliwy rozwój gospodarczy stanowi podstawowy warunek wstępny trwałego pokoju;

19. wyraża opinię, że zapobieganie konfliktom stanowi również podstawowy warunek wstępny trwałego pokoju oraz apeluje o to, aby wspólna strategia UA/EU zajęła się strukturalnymi przyczynami konfliktów, wprowadzając politykę trwałego rozwoju w celu zaspokojenia podstawowych potrzeb ludności afrykańskiej i zwalczania bezrobocia oraz niesprawiedliwości społecznej i ekonomicznej;

20. przypomina, że problemy państw o niestabilnej sytuacji wewnętrznej należy rozwiązywać, przyjmując podejście biorące pod uwagę specyfikę konfliktu, które uwzględni propagowanie bezpieczeństwa ludzi, podnosi kwestie ekonomii politycznej konfliktu i przyczyn nierówności i dyskryminacji, aby w ten sposób osiągnąć trwałe pokój i bezpieczeństwo; apeluje o większą spójność polityki UE, np. poprzez realizację istniejących zobowiązań dotyczących kontroli handlu bronią, ale również poprzez podniesienie rangi kodeksu postępowania UE w sprawie eksportu broni do prawnie wiążącego wspólnego stanowiska w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz poprzez szybsze wdrażanie strategii UE w sprawie zwalczania niedozwolonego gromadzenia broni strzeleckiej i lekkiej (BSiL) oraz handlu nią; podkreśla w związku z tym, jak ważne jest raczej zapobieganie konfliktom niż ich rozwiązywanie; zwraca się o pomoc międzynarodową w powoływaniu regionalnych obserwatoriów będących w stanie zauważyć ewentualne zaostrzenie napięć etnicznych, religijnych czy językowych i zaalarmować wspólnotę międzynarodową o istnieniu na kontynencie sytuacji, które zagrażają przemocą;

21. apeluje do Komisji oraz jej przedstawicielstw o szczególną czujność i o terminowe ostrzeganie wspólnoty międzynarodowej o napięciach etnicznych i religijnych na kontynencie;

22. jest zdania, że należy wzmocnić istniejący europejski kodeks postępowania w sprawie wywozu broni, aby przeciwstawić się rozprzestrzenianiu się ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej, gdyż utrwała ono krwawe konflikty w wielu krajach rozwijających się; uważa także, że wspólna strategia nasili walkę z handlem bronią;

23. uznaje, że państwa już znajdujące się w niestabilnej sytuacji wewnętrznej zostaną dodatkowo dotknięte zmianami klimatycznymi; w kontekście partnerstw UE-Afryka w zakresie zmian klimatycznych oraz energetyki; podkreśla konieczność wypracowania kompleksowego podejścia do sprawy dostosowania się do zmian klimatycznych, biorąc pod uwagę ich wpływ na bezpieczeństwo, w tym intensywniejsze zapobieganie katastrofom oraz lepsze zarządzanie i zapobieganie konfliktom;

24. uznaje, że należy wzmocnić Afrykański Fundusz na rzecz Pokoju i wzywa inne instytucje cywilne do zasilania go poprzez zwiększone, elastyczne i trwałe finansowanie; podkreśla, że polityka rozwoju stanowi jedno z głównych narzędzi likwidowania zasadniczych przyczyn braku bezpieczeństwa, ale nie może być ona podporządkowana polityce bezpieczeństwa; przypomina w związku z tym, że ustanowione przez Komitet Pomocy Rozwojowej Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD/DAC) kryteria zakwalifikowania do otrzymania oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) są obecnie zbyt szerokie, aby zagwarantować, że niektóre wydatki nie zostaną przydzielone na inne potrzeby niż te, które są ściśle powiązane z walką z ubóstwem i przyznaniem rzeczywistej pomocy oraz podkreśla, że EFR nie jest właściwym źródłem zasilania Afrykańskiego Funduszu na rzecz Pokoju w przyszłości;

Czwartek, 25 października 2007 r.

25. podkreśla znaczenie trwałej demokracji, w tym dobrych rządów i demokratycznych wyborów, która musi uwzględniać poparcie dla budowania zdolności parlamentarnych, propagując w szczególności współpracę między Parlamentem Europejskim, PAP i afrykańskimi parlamentami regionalnymi, a także poparcie dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego i zaangażowanie lokalnych władz w dialog polityczny, pobudzając zwłaszcza współpracę i wymianę między organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w Afryce i Europie;

26. w tym kontekście wzywa do wzmożenia działań na rzecz obserwacji wyborów prowadzonych zarówno przez UE, jak i UA, a także inne regionalne organy afrykańskie oraz podkreśla konieczność większej współpracy między wyborczymi misjami obserwacyjnymi;

27. podkreśla znaczenie demokratycznej kontroli nad siłami zbrojnymi; w tym kontekście wzywa UE do przyspieszenia działań na rzecz reformy sektora bezpieczeństwa (SSR), zwłaszcza poprzez pełne wdrożenie dokumentów koncepcyjnych dotyczących SSR opracowanych przez Komisję i Radę;

28. apeluje o włączenie do wspólnej strategii przepisów umożliwiających rozwiązanie problemu bezkarności; w tym względzie apeluje o wzmocnienie systemów prawnych i sądowniczych w Afryce, a także mechanizmów kontroli demokratycznej tych systemów zgodnie z prawami człowieka, aby umożliwić sądzenie sprawców poważnych zbrodni przeciwko ludzkości bezpośrednio w Afryce; podkreśla znaczny postęp osiągnięty dzięki ustanowieniu międzynarodowej jurysdykcji;

29. wzywa wszystkie podmioty zaangażowane w budowanie pokoju i bezpieczeństwa w Afryce do podchodzenia do problemów z punktu widzenia równouprawnienia płci oraz do zwiększenia reprezentacji kobiet na wszystkich szczeblach procesu decyzyjnego w sprawie rozwiązania sytuacji konfliktowych, w tym we wszystkich cywilnych i wojskowych misjach pokojowych; wzywa państwa członkowskie ONZ do pełnego wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa (S/RES/1325) z dnia 31 października 2000 r.;

30. zachęca do prowadzenia działań w kierunku zdefiniowania przez ONZ pojęcia „zasoby konfliktów” w celu lepszego zwalczania gospodarki wojennej;

31. wzywa do wprowadzenia uwrażliwienia na konflikty do wszystkich celów wspólnej strategii: dotyczących nie tylko spraw pokoju i bezpieczeństwa, ale również handlu, zarządzania bogactwami naturalnymi, zmian klimatycznych i innych kluczowych kwestii związanych z rozwojem;

32. wzywa do włączenia do wspólnej strategii zobowiązania do uzgodnienia działań międzynarodowych ukierunkowanych na nielegalny handel bogactwami naturalnymi jako siły napędowej konfliktów, w tym definicji, co stanowi zasoby konfliktów; wzywa do powołania grupy ekspertów w celu wypracowania wielostronnego podejścia do tych kwestii;

Sposób sprawowania rządów, w tym prawa człowieka i praworządność oraz wzajemna odpowiedzialność

33. przypomina, że koncepcja sposobu sprawowania rządów oraz wskaźniki używane do jej oceny, nie mogą być narzucone przez podmioty zewnętrzne, lecz powinny być rozwijane w porozumieniu z podmiotami lokalnymi oraz w oparciu o wspólne wartości i normy uznane na szczeblu międzynarodowym;

34. podkreśla znaczenie dobrych rządów i demokratycznych wyborów; wzywa do zwiększenia wsparcia dla działań na rzecz budowania zdolności skierowanych do parlamentarzystów i organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w szczególności w celu zapewnienia kontroli budżetowej i zwalczania korupcji;

35. ponawia swoje poparcie dla wniosku Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE (WZP), przedstawionego podczas 9. sesji WZP w kwietniu 2005 r., zgodnie z którym odpowiednia część środków z EFR powinna być przeznaczana na edukację polityczną i szkolenie parlamentarzystów oraz przywódców politycznych, ekonomicznych i społecznych, w interesie trwałego wzmocnienia dobrych rządów, państwa prawa, struktur demokratycznych oraz współdziałania między rządem a opozycją w pluralistycznych demokracjach opartych na wolnych wyborach; jest zdania, że przedmiotowe środki powinny być wykorzystane do utworzenia wyższych szkół administracji publicznej oraz edukacji politycznej członków parlamentu, władz lokalnych oraz osób sprawujących odpowiedzialne funkcje w partiach politycznych i stowarzyszeniach;

Czwartek, 25 października 2007 r.

36. przyznaje, że wzmocnienie rządów w krajach afrykańskich jest sprawą priorytetową; zauważa jednak, że należy poprawić zarządzanie po obu stronach — po stronie europejskiej należy przede wszystkim poprawić zarządzanie i odpowiedzialność za zobowiązania w odniesieniu do pomocy oraz koordynację darczyńców w celu uwzględnienia w większym stopniu krajów pozbawionych pomocy (aid orphans); podkreśla, że istotną rolę do odegrania na tym polu mają parlamenty krajowe i kontynentalne, podmioty niepaństwowe i władze lokalne;

37. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie we wrześniu 2007 r. dialogu UE-UA na temat praw człowieka oraz wyraża nadzieję, że z czasem przekształci się on w skuteczną platformę, zajmującą się pilnymi sprawami w poszczególnych krajach, która jednocześnie stworzy partnerom z UE i Afryki możliwość określania obszarów wspólnej troski i koordynacji działań na forum Rady Praw Człowieka ONZ i innych organów ONZ;

38. ponawia swój apel do Komisji i Rady, aby regularnie przekazywały Parlamentowi informacje o treści i wynikach dialogu na temat praw człowieka i konsultacji prowadzonych przez UE z krajami trzecimi, ze szczególnym uwzględnieniem dialogu na temat praw człowieka między UE i UA;

39. podkreśla rolę organów międzyparlamentarnych Parlamentu Europejskiego i parlamentów Afryki, takich jak WZP AKP-UE i WZP Euromed, we wzmacnianiu pokoju i bezpieczeństwa, dobrych rządów i demokracji oraz ich rolę jako skutecznej platformy współpracy i rozwiązywania problemów wspólnej troski;

40. apeluje o stały dialog między UE a Afryką w sprawie sposobu sprawowania rządów oraz o stworzenie platform dialogu na różnych szczeblach, tak aby dialog ten nie został przerwany w przypadku różnicy zdań lub kryzysu politycznego;

41. podkreśla, że same organizacje pozarządowe są podmiotami rozwoju, wnosząc znaczący wkład w takich dziedzinach, jak zarządzanie, pokój i rozwiązywanie konfliktów, świadczenie usług socjalnych, prawa człowieka, równouprawnienie płci, zmniejszanie ubóstwa i przekazywanie wiedzy; podkreśla, że w partnerstwie UE-Afryka należy przestrzegać zasady konsultowania organizacji pozarządowych w formułowaniu polityki i w procesie jej realizacji, a także w ustalaniu programu rozwoju;

42. apeluje o większe poparcie dla obecnych afrykańskich inicjatyw, takich jak Afrykański Mechanizm Wzajemnej Oceny (APRM), który stanowi dotychczas najpoważniejszy krok przywódców afrykańskich w kierunku poprawy rządów na kontynencie, oraz różnorodne instrumenty wprowadzone przez Unię Afrykańską, które zwiększą zaangażowanie Afryki w ten proces;

43. wyraża poważne zaniepokojenie, że „profile sposobu sprawowania rządów”, które Komisja opracowała dla każdego z krajów AKP i które będą stanowiły wytyczne w programowaniu pomocy na rzecz rozwoju w związku z dodatkowymi środkami w wysokości 2 700 000 000 EUR w ramach 10. EFR, zostały przygotowane bez udziału zainteresowanych stron; zauważa, że kwalifikowalność krajów do otrzymania dodatkowych funduszy została oceniona za pomocą zestawu kryteriów związanych z takimi kwestiami, jak migracja, liberalizacja handlu i zwalczanie terroryzmu, przy czym tylko jedno kryterium było bezpośrednio związane z milenijnymi celami rozwoju; wyraża głębokie zaniepokojenie, że „profile” Komisji stwarzają ryzyko wydrążenia procesu APRM oraz że dopiero po zakończeniu programowania dodatkowego funduszu Komisja proponuje zapoczątkować, poza procesem APRM, „forum zarządzania”, a także że, „aby możliwie bardziej efektywne wsparcie wysiłków na rzecz panafrkańskiej struktury rządów (...), UE zbada nowe sposoby przekazania środków z funduszy Wspólnoty i państw członkowskich”; zwraca się do Komisji, aby konsultowała się z Parlamentem Europejskim i Radą i informowała obie instytucje o monitorowaniu działań i wdrażaniu tych funduszy, tak aby mieć pewność, że przeznaczone są one na inicjatywy w zakresie rządzenia, na wspieranie programu rządów UA i na proces APRM;

44. twierdzi, że wzajemna odpowiedzialność oznacza także, iż UE musi poradzić sobie z własną niespójnością związaną z wieloma unijnymi umowami o współpracy i instrumentami finansowymi oraz z brakiem harmonizacji między różnymi podmiotami unijnymi (państwami członkowskimi, Komisją i jej różnymi służbami), a także że instytucje UE powinny w ramach swoich ocen wyraźnie relacjonować postępy w zakresie spójności polityki wewnętrznej i zewnętrznej;

Czwartek, 25 października 2007 r.

45. nalega, aby w ramach wyżej wspomnianych stosunków, zarówno Unia Europejska, jak i partnerzy afrykańscy uznali swoje zobowiązania w zakresie poszanowania i obrony i wypełniania praw człowieka w rozwoju międzynarodowym, polityce inwestycyjnej i w praktykach;
46. wzywa Komisję i Radę do kontynuowania prac nad spójnością polityki na rzecz rozwoju w zakresie innych strategii politycznych UE, jak np. handel, rolnictwo, rybołówstwo, migracje (drenaż mózgow), handel bronią itp.
47. podkreśla znaczenie kontroli parlamentarnej w odniesieniu do geograficznych dokumentów strategicznych; w związku z powyższym z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady o przekazaniu projektu krajowych dokumentów strategicznych (ang. CSP) dotyczących krajów AKP „do wglądu” Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE, jednak wskazuje, że jest to dopiero pierwszy krok i parlamenty powinny mieć możliwość pełnej kontroli tych dokumentów programowych;
48. zwraca uwagę na fakt, że wzmocnione partnerstwo UE-Afryka powinno wiązać się ze wspomaganiem rozwoju Afryki na arenie światowej i tworzeniem euro-afrykańskich sojuszy w takich kwestiach, jak zmiana klimatu, pustynnienie, handel, zarządzanie międzynarodowym systemem rozwoju, z uwzględnieniem międzynarodowych instytucji finansowych;
49. zwraca uwagę na fakt, że konieczne jest zachowanie spójności pomiędzy wszystkimi aspektami partnerstwa między UE a Afryką oraz że cele partnerstwa energetycznego powinny być opracowane zgodnie z celami partnerstwa w zakresie demokratycznych rządów i partnerstwa na rzecz pokoju i bezpieczeństwa;
50. wzywa Komisję, aby wykorzystywała swój program wsparcia dla Unii Afrykańskiej w celu ułatwienia dostępu parlamentów afrykańskich, władz lokalnych i podmiotów niepaństwowych do dialogu politycznego toczonego się w UA i przeznaczenia części kwoty w wysokości 55 000 000 EUR specjalnie na umocnienie Parlamentu Panafrykańskiego;
51. zgadza się z Parlamentem Panafrykańskim, że istnieje pilna potrzeba wzmocnienia roli i zdolności, w tym autonomii finansowej Afrykańskiego Trybunału Sprawiedliwości oraz Afrykańskiej Komisji Praw Człowieka i Narodów; oraz zwiększenia liczby państw członkowskich UA, które ratyfikowały protokół w sprawie ustanowienia Trybunału i do zapewnienia bezpośredniego dostępu dla obywateli i organizacji pozarządowych; zwraca się do Komisji Europejskiej oraz do Komisji UA o występowanie z propozycjami idącymi w kierunku zaspokojenia tej podstawowej potrzeby;
52. podkreśla konieczność uwzględnienia praw człowieka przez wszystkie organy UA dla zapewnienia pełnego wykorzystania wszystkich możliwości rozwiązania problemu łamania praw człowieka;
53. domaga się włączenia do wspólnej strategii punktów działania w zakresie promowania konsolidacji pokoju, sprawiedliwości międzynarodowej i zwalczania przestępczości międzynarodowej zgodnie z przepisami prawa międzynarodowego, stwierdzając, że UE i jej państwa członkowskie będą zmierzały do dzielenia się doświadczeniami z państwami afrykańskimi przy przyjmowaniu dostosowań prawnych, wymaganych do przystąpienia do Statutu Rzymskiego Międzynarodowego Trybunału Karnego, oraz w związku z tym udzielą pomocy technicznej i podejmą ścisłą współpracę mającą na celu opracowanie zmian legislacyjnych i konstytucyjnych wymaganych do przystąpienia do Statutu Rzymskiego i do jego wdrożenia;
54. zaznacza, że partnerstwo opracowane dla wzmocnienia dobrych rządów na poziomie lokalnym i krajowym musi obejmować budowanie zdolności do uwzględnienia zmian klimatycznych w krajowych procesach podejmowania decyzji, zwiększanie uczestnictwa w międzynarodowych negocjacjach w sprawie zmian klimatu i instytucjach wielostronnych oraz poprawę strategii zarządzania ryzykiem i zapobiegania katastrofom;

Wzrost gospodarczy, wymiana handlowa i integracja regionalna

55. podkreśla, że pomoc na rzecz rozwoju jest koniecznym, lecz niewystarczającym warunkiem dla zwalczania ubóstwa, oraz że wyłącznie sprawiedliwy i trwały wzrost gospodarczy może umożliwić danemu państwu rozpoczęcie drogi ku coraz wyższym poziomom rozwoju, a jego narodowi stopniowe wyzwalenie się z ubóstwa — pod warunkiem, że wzrośtowi temu towarzyszy właściwa społeczna i środowiskowa polityka wewnętrzna i międzynarodowa;

Czwartek, 25 października 2007 r.

56. wyraża przekonanie, że wspólna strategia UE-Afryka powinna opierać się na polityce trwałego rozwoju, uwzględniającej prawdziwe potrzeby populacji afrykańskiej, mającej na celu zapewnienie godnego wynagrodzenia dla drobnych rolników, zwiększenie lokalnej produkcji, zapewnienie bezpieczeństwa żywności i źródeł utrzymania oraz budowanie rynków lokalnych i regionalnych w celu zwalczania ubóstwa w Afryce;

57. uważa, że wspólna strategia powinna uwzględniać niszczący wpływ zmian klimatu na państwa afrykańskie i wzywa w związku z tym, aby UA i UE włączyły zmiany klimatyczne w jej centrum;

58. uznaje potencjał zagranicznych inwestycji publicznych i prywatnych w zwiększaniu rozwoju; wzywa do uwzględnienia we wspólnej strategii wsparcia i działań na rzecz zwiększających możliwości w celu umożliwienia krajom afrykańskim stworzenia przyjaznego klimatu dla inwestycji;

59. wyraża ubolewanie, że podczas gdy zwalczanie ubóstwa i osiągnięcie milenijnych celów rozwoju do roku 2015 stanowią priorytety, wyżej wymieniony konspekt trojki z dnia 15 maja 2007 r. nie wnosi konkretnych propozycji mających na celu promowanie wzrostu poprzez promowanie małych i średnich przedsiębiorstw, bezpośrednich inwestycji zagranicznych, wzmocnienie prawa własności i zmniejszenie obciążeń administracyjnych;

60. wzywa UE do zagwarantowania, że instytucje kredytowe, takie jak Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) i Centrum Rozwoju Przedsiębiorczości (CDE), będą wspierały małe i średnie przedsiębiorstwa w Afryce oraz do poszanowania zasad określonych w „Extractive Industry Review” (2004 r.) dotyczących dobrego zarządzania w zakresie eksploatacji zasobów naturalnych; uważa, że należy zwrócić więcej uwagi na szarą strefę oraz poszerzać i propagować praktykę mikrofinansowania, tak aby uczynić zeń narzędzie wzmocnienia pozycji i integracji społecznej kobiet;

61. podkreśla, że liberalizacja przepływu handlu stanowi najskuteczniejszy bodziec wzrostu gospodarczego oraz politycznego i społecznego postępu; uznaje to za nieodzowny czynnik w dążeniu do wyeliminowania ubóstwa i za istotny katalizator trwałego i powszechnego rozwoju;

62. przypomina, że umowy o partnerstwie gospodarczym (EPA) muszą być przygotowywane i negocjowane jako umowy na rzecz rozwoju, tzn. muszą opierać się na zasadach takich jak asymetria na korzyść regionów AKP, wspieranie integracji regionalnej AKP, wdrażanie solidnych i wiarygodnych ram promowania handlu i inwestycji w regionach AKP oraz tworzenie i umacnianie rynków regionalnych przed jakimkolwiek otwarciem rynku dla UE; w związku z tym zwraca się do Komisji o powstrzymanie się, w stosownych przypadkach, od otwierania rynków do czasu, gdy osiągnięte zostaną konkretne poziomy rozwoju oraz o znalezienie rozwiązań, przy jednoczesnym kontynuowaniu negocjacji;

63. przyznaje, że umowy o partnerstwie gospodarczym (EPA) mogą stać się ważnym narzędziem handlu i integracji regionalnej w Afryce, o ile ich treść będzie w pełni zgodna z celami polityki na rzecz rozwoju, ale tylko pod warunkiem, że będą „przyjazne dla rozwoju” i zostaną w nich przewidziane zwolnienia i długie okresy przejściowe, w razie potrzeby, aby dla krajowych producentów i branże istniała możliwość dostosowania się do nowej sytuacji rynkowej;

64. uważa, że wspólna strategia powinna wspierać dialog w celu zbadania stopnia spójności między umowami o partnerstwie gospodarczym i umową handlową z Afryką Północną, tak aby obie stały się fundamentami integracji kontynentu afrykańskiego;

65. apeluje o zróżnicowane podejście oparte na dywersyfikacji, które będzie sprzyjało istniejącym dobrym praktykom gwarantującym godne warunki pracy w krajach rozwijających się, np. praktykom międzynarodowego ruchu Fair Trade, oraz które będzie wspierało istniejące regionalne wspólnoty gospodarcze w Afryce i umożliwiało integrację panafrykańską we właściwym dla tego procesu tempie i zgodnie z przewidzianym dla niego harmonogramem; podkreśla, że obok wspierania integracji regionalnej oraz utrzymania wysokiego wskaźnika inwestycji, zarówno spoza Afryki jak i pochodzących z kontynentu, kluczowe jest również wzmocnienie handlu między krajami południowymi; w związku z tym wskazuje na potrzebę zwiększenia ukierunkowanego na ten aspekt technicznego wsparcia, by podnieść potencjał Afryki jeśli chodzi o większe zróżnicowanie towarów i usług;

Czwartek, 25 października 2007 r.

66. podkreśla, że regionalne wspólnoty gospodarcze powinny być filarami afrykańskiego procesu integracji i ustanowienia rynku panafrkańskiego, a nie tylko współdziałać bezpośrednio z Europą oraz że umowy o partnerstwie gospodarczym nie powinny podważać harmonogramu integracji regionalnej Afryki, lecz stanowić narzędzia integracji i handlu południe-południe; w związku z tym wzywa UE do poszanowania afrykańskiego procesu integracji w formie, w jakiej został on określony w Traktacie ustanawiającym Afrykańską Wspólnotę Gospodarczą z czerwca 1991 r. (znanym pod nazwą traktatu z Abudży), który przewiduje stopniowe tworzenie Afrykańskiej Wspólnoty Gospodarczej w procesie wymagającym koordynacji, harmonizacji i stopniowej integracji działań obecnych i przyszłych regionalnych wspólnot gospodarczych w Afryce;

67. zwraca uwagę, że ubóstwo w Afryce jest w przeważającej mierze zjawiskiem wiejskim — warunki życia i żywność ponad 70 % najuboższej ludności Afryki są uzależnione od rolnictwa — a jednak pomoc rozwojowa dla rolnictwa maleje; przyjmuje zatem z zadowoleniem wszystkie dalsze inicjatywy na rzecz budowania potencjału afrykańskiego sektora rolnego, np. poprzez wspieranie banków nasion i badań nad dywersyfikacją upraw; oraz wzywa do wspierania lokalnego eksportu o wartości dodanej zgodnie z inicjatywą „Wszystko oprócz broni”;

68. przypomina o znaczeniu sprawnej administracji i przejrzystości w eksploatacji zasobów naturalnych dla rozwoju; podkreśla, że sektor zasobów może stać się siłą napędową trwałego rozwoju tylko wówczas, gdy zostanie zminimalizowane jego negatywne oddziaływanie społeczne i ekologiczne, a związane z nim korzyści i koszty będą sprawiedliwie dzielone wśród ludności; wzywa wszystkich partnerów z UE i Afryki oraz innych partnerów, jak Chiny, do zdwojenia wysiłków w celu osiągnięcia powyższych celów; wzywa kraje afrykańskie do zapewnienia, że dochody będą także wykorzystywane do zdywersyfikowania gospodarki i rozwoju działalności gospodarczej na wyższym poziomie produkcji, aniżeli tylko wydobycie zasobów naturalnych;

69. przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę Komisji w zakresie nawiązania partnerstwa energetycznego UE-Afryka, uznając, że właściwe wykorzystanie dochodów ze zrównoważonych źródeł energii może być siłą napędową wzrostu gospodarczego i rozwoju; podkreśla, że w centrum uwagi partnerstwa powinno znaleźć się nie tyle zabezpieczenie dostaw energii dla Europy, co przede wszystkim zapewnienie energii w przystępnej cenie w celu ograniczenia ubóstwa, w oparciu o efektywność i odnawialne źródła energii;

70. podkreśla, że osiągnięcie długoterminowego wzrostu gospodarczego i rozwoju wymaga kompleksowej strategii na rzecz odwrócenia trwałego uszczuplenia zasobów naturalnych Afryki; podkreśla w szczególności pilną potrzebę zahamowania trwałego wylesiania i usunięcia czynników zachęcających do niszczenia lasów; w tym kontekście wzywa UE do wprowadzenia „kredytów węglowych” dla lasów tropikalnych i użytkowania gruntów w ramach systemu handlu emisjami UE oraz do wprowadzenia zachęt dla odtwarzania zdegradowanych ekosystemów;

Inwestowanie w ludzi

71. zwraca uwagę na fakt, że priorytetem Afryki w każdym partnerstwie jest rozwój społeczno-gospodarczy jej mieszkańców;

72. przypomina, że cele rozwojowe nie zostaną zrealizowane, jeżeli nie zostanie osiągnięta równość płci i prawa kobiet; zwraca uwagę, że UE ponowiła w kluczowych dokumentach politycznych zobowiązanie w zakresie równości płci, a Unia Afrykańska sama poczyniła w tej dziedzinie daleko idące zobowiązania, które powinny stanowić podstawę partnerstwa; podkreśla zatem, że wspólna strategia powinna stanowić wkład w zwiększenie znaczenia kwestii płci i wdrożenie szczególnych i konkretnych działań ukierunkowanych na wzmocnienie pozycji kobiet;

73. przypomina, że zdrowie jest jedną z najważniejszych sił napędowych rozwoju gospodarczego i że zwłaszcza wskaźniki umieralności dzieci są istotnym wyznacznikiem ubóstwa; podkreśla w związku z tym znaczenie ochrony dzieci przed chorobami, a w szczególności tymi chorobami, którym można zapobiegać dzięki nowym i zbyt rzadko stosowanym szczepionkom;

74. podkreśla znaczenie ochrony dziewczynek i zwiększania świadomości na temat wczesnego małżeństwa, gwałtu, molestowania seksualnego w szkołach oraz narażenia dziewcząt na szerzące się HIV/AIDS;

Czwartek, 25 października 2007 r.

75. podkreśla, że do wspólnej strategii należy wyraźnie włączyć obecne zobowiązania międzynarodowe dotyczące powszechnej edukacji i opieki medycznej; stwierdza, że zdrowie i edukacja powinny stanowić trzon wszelkich strategii rozwojowych na rzecz ubogich oraz że szczególną uwagę należy poświęcić dostępowi do usług, zwłaszcza na rzecz kobiet, dzieci, grup wrażliwych i osób z niepełnosprawnością;

76. uważa, że niewydolne systemy opieki zdrowotnej — w tym kryzys zasobów ludzkich — stanowią główną przeszkodę w realizacji milenijnych celów rozwoju, i podkreśla, że wzmocnienie systemów opieki zdrowotnej powinno stanowić podstawowy element wspólnej strategii, łącznie z uznaniem ważnej roli, jaką niepaństwowe podmioty świadczące usługi ochrony zdrowotnej — takie jak organizacje związane ze społecznością lokalną — odgrywają we wspieraniu świadczenia takich usług, szczególnie w trudno osiągalnych obszarach i pośród najbardziej zmarginalizowanej i najwrażliwszej ludności;

77. zwraca uwagę, że 63% ludności świata zainfekowanej HIV mieszka w Afryce i że w wielu krajach afrykańskich średnia długość życia dramatycznie spada w wyniku pandemii AIDS; podkreśla zatem, że powszechny dostęp w Afryce do usług związanych z HIV/AIDS, gruźlicą i malarią — a zwłaszcza powszechny dostęp do zapobiegania, leczenia, opieki i wsparcia — powinien być włączony do wspólnej strategii, jako że choroby te mają ogromny wpływ na rozwój gospodarczy i społeczny Afryki;

78. podkreśla, że kobiety i dziewczęta są szczególnie narażone na choroby przenoszone drogą płciową, w tym HIV/AIDS, a komplikacje związane z ciążą powodują wysoką śmiertelność matek i noworodków; wzywa zatem do włączenia strategii dotyczącej zdrowia oraz praw seksualnych i reprodukcyjnych do wspólnej strategii, zgodnie z wyżej wymienionym planem działania z Maputo na okres 2007-2010, dotyczącym usprawnienia ram polityki kontynentalnej w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz praw w tej dziedzinie,

79. stwierdza, że podrabianie leków w Afryce, dotyczące zwłaszcza takich chorób śmiertelnych jak malaria, gruźlica i HIV/AIDS, stanowi rosnącą plagę stawiającą zagrożenie życia milionów osób; zachęca UE i zainteresowane kraje do podjęcia środków, sądowniczych i karnych, służących do walki z tą plagą;

80. podkreśla, że należy zwrócić szczególną uwagę na wrażliwą ludność taką jak przesiedleńcy i uchodźcy; podkreśla zatem, że także podczas kryzysów humanitarnych należy zapewniać opiekę zdrowotną, w tym usług na rzecz zdrowia reprodukcyjnego;

81. podkreśla znaczenie zwiększenia wsparcia dla NEPAD (Nowego Partnerstwa na rzecz Rozwoju Afryki) jako głównej afrykańskiej inicjatywy na rzecz trwałego rozwoju;

82. podkreśla, że rolnictwo i bezpieczeństwo żywnościowe winny mieć ogromne znaczenie dla wspólnej strategii, i podkreśla, że unijne dziedziny polityki, w tym polityka dotacji, nie mogą stanowić przeszkody dla rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce; wzywa zatem, aby strategia wspierała zwiększoną konkurencyjność i produktywność afrykańskiego rolnictwa, również w kontekście rundy rozwoju z Ad-Dauhy; wzywa ponadto UE, aby zaoferowała wsparcie finansowe dla kompleksowego programu na rzecz rolnictwa Afryki przyjętego przez Unię Afrykańską i NEPAD;

83. podkreśla — również w związku z niepokojącym i pogłębiającym się zjawiskiem pustynnienia — potrzebę wspierania zrównoważonych metod w rolnictwie; przypomina w związku z tym, że aby wzrost przyczyniał się do zmniejszenia ubóstwa, musi on być rozpowszechniony, zorientowany na małe gospodarstwa i zapewniać zwiększone możliwości pracy;

84. podkreśla, że kwestia pustynnienia i powszechnego dostępu do wody powinna mieć ogromne znaczenie dla wspólnej strategii; wyraża szczególne zaniepokojenie licznymi negatywnymi konsekwencjami pustynnienia m.in. dla bezpieczeństwa żywności, migracji, uchodźców i przesiedleńców;

85. wskazuje, że według przewidywań Afryka jest kontynentem, który najpoważniej odczuje efekty zmian klimatycznych, w związku z czym wzywa UE, Unię Afrykańską i ich państwa członkowskie oraz inwestorów i podmioty gospodarcze do uznania swojej odpowiedzialności za zmianę klimatu, a także do opracowania przyjaznej dla środowiska strategii rozwoju na rzecz przeciwdziałania tej sytuacji, w tym do opracowania ram finansowych na rzecz środowiskowej adaptacji; wzywa ponadto UE, aby zaoferowała wsparcie finansowe na rzecz planu działania dla inicjatywy ochrony środowiska NEPAD i jego roboczych

Czwartek, 25 października 2007 r.

decyzji przyjęty przez Afrykańską konferencję ministerialną w sprawie środowiska w Brazzaville, w Kongo, w 2006 r. oraz zatwierdzony przez Ósmy szczyt UA, w Addis Abebie w Etiopii w styczniu 2007 r.;

86. przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę Komisji dotyczącą nawiązania partnerstwa UE-Afryka w zakresie zmian klimatu oraz zainicjowania światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym; podkreśla w tym kontekście, że UE musi udostępnić znaczne finansowanie na rzecz środków dostosowawczych w krajach afrykańskich; podkreśla również, że dostosowania tego nie należy traktować wyłącznie jako kwestię humanitarną; podkreśla, że redukcja zagrożenia i działania pod kątem klimatu muszą być włączone do nadrzędnej agendy rozwoju, w tym dokumentów strategicznych na temat zmniejszenia ubóstwa i krajowych dokumentów strategicznych;

87. wzywa do opracowania wspólnej strategii, w której zostaną uwzględnione podstawowe przyczyny migracji, a szczególna uwaga zostanie poświęcona prawom i integracji migrantów oraz problemowi drenażu mózgow, zwłaszcza w sektorze zdrowia, poprzez zaproponowanie praktycznych rozwiązań dla udanej migracji wahadłowej; podkreśla, że ograniczenie migracji do UE nie powinno być uważane ani za warunek pomocy, ani za strategię na rzecz rozwoju;

88. uważa, że kultura jest kluczowym czynnikiem dialogu międzykulturowego i porozumienia między religiami, poczucia tożsamości narodowej i regionalnej, solidnej podstawy społecznej i pewnego umocowania solidarności wśród narodów i pomiędzy nimi, oraz że agenda trwałego rozwoju musi obejmować kulturę;

89. uważa, że ponieważ dla wielu krajów afrykańskich zadłużenie jest nadal poważnym obciążeniem stanowiącym przeszkodę dla wysiłków podejmowanych na rzecz rozwoju, zmniejszenie długu należy rozważyć na podstawie poszczególnych przypadków i uzależnić od wzmocnienia zarządzania, polityk gospodarczych, zarządzania długiem i zwłaszcza od zagwarantowania, aby długi nie były systematycznie przedłużane u innych pożyczkodawców;

90. uznaje użyteczność i stosowność pomocy budżetowej umożliwiającej zwłaszcza sprzyjanie poprawie podstawowych usług socjalnych z jednoczesnym przyczynianiem się do umacniania struktury państw afrykańskich; apeluje jednakże o ostrożność podczas wydatkowania pomocy w postaci wsparcia budżetowego; nalega, aby pomoc budżetowa dla każdego kraju była uwzględniana oddzielnie, w zależności od konkretnej sytuacji tego kraju, oraz twierdzi, że tego rodzaju pomoc nie jest właściwa dla państw o niestabilnej sytuacji lub krajów znajdujących się w stanie konfliktu; apeluje o utworzenie wskaźników rozwoju ludzkiego i społecznego, o sporządzanie budżetu z uwzględnieniem kwestii płci oraz edukacji i zdrowia; w tym względzie wzywa Komisję do dalszej pracy nad proponowaną „umową MCR” wraz z przewidywanymi beneficjentami wsparcia budżetowego; twierdzi, że wsparciu budżetowemu musi towarzyszyć wzmocnienie zdolności parlamentów, krajowych trybunałów obrachunkowych, władz lokalnych i społeczeństwa obywatelskiego do kontroli tego procesu, aby uniknąć niedofinansowania podstawowych usług społecznych; proponuje, aby wsparcie budżetowe nie zastępowało wsparcia pewnych kluczowych sektorów rozwoju, takich jak edukacja i zdrowie, lub sektorów, którym grozi marginalizacja ze strony rządów krajów-odbiorców;

91. podkreśla, że trwały rozwój jest możliwy tylko wówczas, gdy oznacza on rozwój dla wszystkich, w tym kobiet, mniejszości i/lub grup wrażliwych;

92. podkreśla wagę wspierania przez UE strategii na rzecz wzmocnienia pozycji kobiet, w tym poprzez wspieranie mikrokredytów oraz programów na rzecz zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, które są kluczowe w walce z HIV/AIDS;

Realizacja i monitorowanie

93. zwraca się do Komisji i sekretariatu generalnego Rady o przesyłanie Parlamentowi Europejskiemu wszystkich dalszych sprawozdań z postępów we wdrażaniu strategii UE na rzecz Afryki; zwraca się również o informacje na temat wydatkowania i wdrażania dodatkowych funduszy w kwocie 2 700 000 000 EUR w ramach 10. EFR przyznanych na „inicjatywy w zakresie sprawowania rządów” opracowywane przez Komisję dla każdego kraju AKP;

Czwartek, 25 października 2007 r.

94. zwraca się do Komisji, aby wskazała, w jaki sposób wykorzystano i przeprogramowano 9. EFR, aby umożliwić wdrażanie strategii UE na rzecz Afryki; wzywa do niezależnej oceny wdrażania tej strategii; zwraca się do Komisji, aby zaproponowała wspólny mechanizm wdrażania i oceny nowej wspólnej strategii pod kątem technicznym i politycznym, włączając w to wszystkie instrumenty finansowe Wspólnoty Europejskiej na rzecz rozwoju na wszystkich szczeblach;

95. z zadowoleniem przyjmuje zamiar sporządzenia przez UE i Unię Afrykańską planu działania obejmującego pierwszy okres wspólnej strategii; wskazuje, że musi on zawierać konkretne wskaźniki finansowe i wymierne na wszystkich szczeblach wdrażania (lokalnym, krajowym, regionalnym i kontynentalnym) oraz w odniesieniu do wszystkich stosownych instrumentów współpracy finansowej, dzięki którym monitorowanie będzie łatwiejsze i bardziej przejrzyste; podkreśla, że monitorowanie przez parlament, władze lokalne i społeczeństwo obywatelskie musi stanowić część oficjalnego procesu monitorowania;

96. wzywa Komisję do zapewnienia, że wszelkie ramy monitorowania obejmują monitorowanie istniejących zobowiązań Unii Afrykańskiej i Unii Europejskiej, takich jak milenijne cele rozwoju, wyżej wymieniona umowa z Kotonu i wezwanie do przyspieszenia działań z Abudży, a także Powszechna Deklaracja Praw Człowieka;

97. wzywa, aby strategia zawierała wyraźną wzmiankę o wspólnej strategii komunikacyjnej na rzecz budowania świadomości społecznej na temat działań rządów i przewidywała pętlę informacyjną dla zapewnienia, że rządy mają świadomość potrzeb swoich wyborców w zakresie tych polityk;

98. zachęca do utworzenia jako części wspólnej strategii przestrzeni politycznej niezbędnej do rzeczywistego i skutecznego dialogu między obywatelami poprzez odpowiednie finansowanie i gwarancje niezależności politycznej oraz aby ustanowiła mechanizmy, dzięki którym społeczeństwo obywatelskie i podmioty niepaństwowe będą mogły uczestniczyć w procesach podejmowania decyzji oraz pociągać władze do odpowiedzialności przed obywatelami;

99. wzywa Komisję, aby wskazała, w jaki sposób będzie finansować nową strategię i związany z nią program działania; zauważa, że 10. EFR, program geograficzny na rzecz Południowej Afryki i programy tematyczne instrumentu współpracy na rzecz rozwoju oraz ENPI są jedynymi dostępnymi funduszami w zakresie wdrażania wspólnej strategii; wzywa Komisję, aby zapewniła spójność wdrażania tych instrumentów współpracy i wspólnej strategii; zwraca się do Komisji, aby informowała Parlament Europejski i Parlament Panafrkański na wszystkich etapach procesu (programowanie, identyfikacja, oszacowanie, wdrożenie finansowania i ocena);

100. apeluje, aby pierwszy plan działania zawierał specjalną kopertę finansową dla instytucji panafrkańskich, działania do wdrożenia na szczeblu panafrkańskim oraz nowe partnerstwa (inicjatywy lizbońskie); twierdzi także, że parlamenty krajowe, regionalne i ogólnokontynentalne muszą być jednoznacznie uwzględniane jako beneficjenci pomocy;

101. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Rada ustanowiła doraźną grupę roboczą z udziałem ekspertów z zainteresowanych państw członkowskich w celu koordynacji stanowisk państw członkowskich w kwestiach objętych wspólną strategią, i zwraca się do Komisji i Rady, aby regularnie zdawały sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu z działań tejże grupy roboczej;

102. stwierdza, że zarówno PAP oraz Parlament Europejski, jako ważne organy władzy, muszą być głównymi podmiotami dalszych działań wspólnej strategii oraz że muszą być też zaangażowane władze lokalne i podmioty niepaństwowe, takie jak Rada Gospodarcza, Społeczna i Kulturalna (ECOSOCC) Unii Afrykańskiej oraz jej europejski odpowiednik — Rada Gospodarcza i Społeczna (ECOSOC);

103. wyraża zatem gotowość do ścisłego monitorowania, wraz z Parlamentem Panafrkańskim, wdrażania przedmiotowej wspólnej strategii i programów działania; w związku z powyższym apeluje o utworzenie wspólnej delegacji parlamentarnej Parlamentu Europejskiego i Parlamentu Panafrkańskiego, jako forum, na którym w demokratyczny sposób będą omawiane problemy mające wpływ na stosunki między narodami UE i Afryki;

Czwartek, 25 października 2007 r.

104. jest zdecydowany na zagwarantowanie wspólnie z panafrykańskimi organizacjami spójności między polityką współpracy na rzecz rozwoju i innymi obszarami polityki UE mającymi wpływ na kraje rozwijające się w Afryce;

105. ocenia, że kontrola parlamentarna i zatwierdzanie pakietów pomocy rozwojowej musi stanowić warunek wydatkowania funduszy;

106. postanawia zorganizować, wraz z Parlamentem Panafrkańskim, wspólne spotkanie parlamentarne przed drugim szczytem UE-Afryka zaplanowanym na grudzień 2007 r. w Lizbonie;

*
*   *

107. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich, Komisji UA, Radzie Wykonawczej UA, Parlamentowi Panafrkańskiemu, Radzie Ministrów AKP oraz WZP AKP-UE.

P6_TA(2007)0484

Międzynarowy traktat o zakazie stosowania amunicji kasetowej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2007 r. w sprawie międzynarodowego traktatu o zakazie stosowania amunicji kasetowej

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie szkodliwych skutków stosowania przez państwa i podmioty niepaństwowe pewnych rodzajów broni konwencjonalnej (miny lądowe i amunicja kasetowa, amunicja zawierająca zubożony uran, pociski fosforowe, niewybuchy),
- uwzględniając w szczególności rezolucję z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie konwencji o zakazie broni biologicznej i toksycznej (BTWC), bomb kasetowych i broni konwencjonalnej⁽¹⁾, wzywając instytucje UE do poparcia inicjatywy dotyczącej kompleksowej i skutecznej konwencji o światowym zakazie stosowania amunicji kasetowej,
- uwzględniając protokół V z dnia 28 listopada 2003 r. o niewybuchach do konwencji ONZ w sprawie niektórych typów broni konwencjonalnej (CCW) i przyjmując z zadowoleniem jego wejście w życie w dniu 12 listopada 2006 r.,
- uwzględniając deklarację z Oslo przyjętą w dniach 22 i 23 lutego 2007 r. przez grupę państw, Organizację Narodów Zjednoczonych, Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża, Koalicję przeciwko Amunicji Kasetowej i inne organizacje humanitarne, zgodnie z którą ustalono, że do 2008 r. zostanie zawarty prawnie wiążący akt międzynarodowy zakazujący stosowania, produkcji, przekazywania i składowania amunicji kasetowej powodującej niedopuszczalne straty wśród ludności cywilnej („proces z Oslo”),
- uwzględniając projekt mandatu negocjacyjnego w sprawie konwencji o broni konwencjonalnej, dotyczący amunicji kasetowej, a przedłożony przez Niemcy w imieniu Unii Europejskiej międzyrządowej grupie ekspertów ds. konwencji o broni konwencjonalnej,

---

⁽¹⁾ Dz.U. C 314 z 21.12.2006, str. 327.